

Hvad ser du?

Høsten står for døren. Det er betagende at se ud over de bølgende marker, der snart er modne til høst. Vi ser for vore øjne Guds store gave til det danske folk: *Vort daglige brød*, og vi ville ønske, at hele folket af hjertet takkede Ham derfor.

Vi tænker samtidig på alle de fattige ud over jorden. Gud har pålagt os ikke at glemme dem. Må enhver af os forstå, hvad han/hun skal gøre for dem.

*

Disse tanker leder os til det spørgsmål, der har beskæftiget menneskene ned gennem tiderne.

Lad os *først* formulere det således, som de *allerfleste* spørger: Hvorfor er der så megen nød på jorden?

Lad os *dernæst* formulere det således, som *mange af Guds børn* tænker: Hvorfor opretholder Gud en verden, der er underlagt syndens og dødens lov?

Disse to spørgsmål er tilværelsens grundproblem, som melder sig af sig selv – f.eks. nu i høsttiden, da så mange ud over jorden hungre.

*

Den *første* formulering røber et manglende kendskab til Gud. Og det er kendetegnet på de allerfleste af menneskehedens store tænkere. De kan ikke forestille sig, at menneskenes synd er andet end svaghed – de kan slet ikke forestille sig, at synd er *oprør imod Gud* og har forfærdelige konsekvenser – de kan ikke forestille sig Guds hellighed og vrede.

Nøden og døden er derfor grundproblemet for dem, der ikke kender Gud.

Vi er alle tilbøjelige til at se sådan på tilværelsens »gåde« – og vi skal ikke uden videre kaste denne betragtning bort, thi da risikerer vi at blive følelseskolde ovenfor verdens nød.

*

Guds ord åbenbarer imidlertid, at *synden* er grundproblemet. Allerede i kap. 3 i Første Mosebog bliver det sagt.

Synd er modstand imod Guds vilje og oprør imod Ham som Herre og Hersker.

Gud er kærlighed – at gøre oprør imod Ham er at stå kærligheden og kærlighedens visdom imod – det har forfærdelige konsekvenser.

Dette grundproblem kan menneskene

aldrig selv løse, thi ingen synder kan sone sin synd.

Men når grundproblemet ikke kan løses, da kan syndens konsekvenser: Døden og nøden, aldrig bringes til ophør af menneskene, end ikke af den bedste og mest idealistiske politiske ideologi.

Hvorfor gør Gud da ikke en ende på det hele?

Det gjorde Han næsten (men ikke tolt) ved *syndfloden*, og Han viste på *Sodom* og *Gomorra*, at Han atter kan gøre det.

Hvorfor denne mangetusind-årige historie under syndens og dødens lov med stadig forfærdeligere konsekvenser?

*

Der gives ingen forklaring, der tilfredsstiller det faldne menneskes forstand. Faldet afskærer os fra at kende Gud, hans tanker og veje.

Troen bliver derimod optaget i Guds fortrolige råd, hvor den – især når den bliver moden – skimter lys i Guds lys.

Troen udspringer underligt nok af grundproblemet, der nu ikke er synden i al almindelighed, men *min* synd, *min* brøde, *min* skyld.

Troen »ser«, at det, som er ethvert menneske umuligt: at sone sin synd, det gjorde Gud, idet Han i Kristus forligte verden med sig selv – ja, *bortskaffede synden en gang for alle* ved Jesu offer (2. Kor. 5,21 og Hebr. 9,26).

Gud har løst grundproblemet! Det siger os, at Han, der er Skaberen, ikke har opgivet sin skabning, men besluttet at frelse og forløse den ud af syndens og dødens lov.

*

Det »ser« enhver, der har »set« og taget imod Guds frelse fra syndens og dødens lov, thi enhver sådan har oplevet Guds kærlighed.

Når Gud har elsket *mig* sådan, da kan jeg ikke være i tvivl om, at Han elsker *enhver* i sin skabning sådan! Sådan elskede Gud *verden!*

Guds kærlighed er imidlertid ikke en naturlov, som Han er underlagt – Gud er ikke »nødt til« at elske – men Gud er *fri* til at elske – og denne frihed er Hans suverænit.

At Han er fri til at elske indebærer også, at Han er fri til at forhærde – Han er

aldrig og bliver aldrig »nødt til« nogen ting.

Denne Guds suveræne frihed til at forhærde sig over, hvem Han vil, og forhærde, hvem Han vil, gør Hans nåde imod mig endnu mere »ubegribelig« – den er alt andet end en selvfølge – den er snarere »utrolig«, »ufattelig« og »uudsigelig«!

*

Sin nåde giver Gud *dem*, *Han har udvalgt dertil*. Det overvælder os ganske!

Udvalgt af Gud – naturligvis ikke, for at mine selviske tanker med min tilværelse skal virkeliggøres, men for at Guds kærlige og vise tanker dermed skal gennemføres.

Og hans tanker med sine udvalgte og benådede er, at de skal *tjene Hans frelsesplan i deres slægtled*

*

Guds frelsesplan – hvad er den? *Paulus* lader os vide, at den går ud på, at Gud i tidernes fylde vil sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus (Efes. 1,10). Han vil genoprette hele skabningen under den sidste Adam, vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Det giver os håb – et levende håb.

Det får os også til at sukke af længsel efter den dag, da Guds frelsesplan er gennemført.

*

Men hvad med nøden, lidelsen, alt det uforståelige, som præger menneskehedens tilstand?

Det *første*, ethvert Guds barn mærker, er, at fordi Guds kærlighed er udøst i hans hjerte, føler han på en ny og inderligere måde med alle dem, der lider. Han føler sig medskyldig i tilstanden på jorden, thi hans egen synd og kommen-til-kort er jo en medårsag hertil. Og han føler sig medansvarlig for at afhjælpe nøden, vejledet dertil af Guds Ånd. Endelig ompænder han med sin daglige bøn alle de lidende, allermost dem, han personligt kender.

For det *andet* siger hans hjerte ham, at når *han* føler for den lidende skabning, hvor meget mere da *skabningens Fader*, der kender hver eneste af sine skabninger! Ingen er Ham lige gyldig – ingen er glemt eller overset. Han lytter til arnes og lidendes skrig og vil rejse sig i sin time for

dem.

For det *tredie* begynder ethvert Guds barn at tænke på, om alt det onde ikke også er styret af Gud på en tilsvarende måde, som da Guds vilje sejrede på *Golgota*, da ondskaben havde fået sin vilje gennemført!

Syndens og dødens lov gælder – men Guds kærlighed og visdom er den »overlegen«.

Endelig tænker mange Guds børn på apostelens ord om, at Gud er langmodig – han vil virke omvendelse – han vil lede til frelse – og mangt et Guds barn må sige: »Gud har i sin langmodighed ventet meget længe på mig – mon ikke Han vinder mange, just fordi Han er så langmodig!« – og så kan det være, et sådant Guds barn tilføjer: »og jeg må ligesom den fortabte søn erkende, at det var *mine trængsler*, der fik mig til at søge tilbage til min Fader – mon ikke trængslerne har samme virkning på mange andre!«

*

Grundproblemet har vi fået Guds svar på. *Følgeproblemet* får vi næppe det fulde

svaret på her i tiden – men vi begynder at fatte, at Gud ikke er glemsom – ej heller trængt op i en krog – slet ikke magtesløs – og vi fortsætter derfor med at bede *grundbønnen*:

Vor Fader, du som er i Himlene!
Helliget worde dit Navn,
komme dit Rige,
Ske din Vilje, som i Himmelen
således også på jorden.
Giv os i dag vort daglige brød!
Forlad os vor skyld, som også vi
forlader vore skyldnere!
Led os ikke i fristelse, men fri os af
det onde!
Thi dit er Riget, Magten og Æren
i evighed!
Amen!

*

Vi ser ud over de bølgende marker og takker Gud for det daglige brød, som Han så rigeligt har rakt os i så mange år, da andre af vore medmennesker har fristet en kummerlig tilværelse.

Vi har allerede høstet bær og frugter i stor mængde – og havet giver os hver dag

af sine rigdomme.

Vi har tillige fundet olie i Vesterhavet – og nu siges det, at Vest-Jyllands undergrund indeholder rige mineraler.

Vor velstand er helt oppe i toppen.

Hvilke gaver! De er et udtryk for Guds langmodighed imod os som folk.

Måtte vi dog anvende dem, ikke under syndens og dødens lovs herredømme, men i overensstemmelse med Guds gode, fuldkomne og velbehagelige vilje. Måtte Hans godhed lede mange til omvendelse!

Vi har noget at takke for! Vi har noget at bede om! Vi har alle mennesker at bede for!

Og vi beder også denne bøn, når verdens nød tynger os: »Kom Herre Jesus, kom snart!«